

LBRIS

We know
books

OSCAR WILDE

PRINTUL FERICIT

Editura Herra

LIBRIS | We know books

Pe urmă nu mai rămase din el decât bățul care căzu pe spatele unei găște, ce se plimba pe malul mlaștinei.

– Maică Precistă! strigă gășca. A început să plouă cu bețe! și se repezi în apă. Știam eu că o să fac mare senzație, suspină Artificiul și se stinse.

Cuprins

Printul Fericit	3
Privighetoarea și trandafirul	23
Uriășul cel egoist	37
Un prieten devotat	46
Un artificiu cum nu sunt multe . .	69

Coperta: Valentin Tănase

© Editura Herra

Tel/Fax: 0248 222 198

0722 641 314

edherra2002@yahoo.com

ISBN 973-7923-22-7

Tehnoredactor: Rodica Iordache

PRINȚUL FERICIT

Sus, deasupra cetății, pe o coloană înaltă, se ridica statuia Prințului Fericit. Era acoperită cu frunzulițe subțiri de aur, drept ochi avea două safire luminoase și la mânerul sabiei lui strălucea un rubin mare și roșu.

Cine trecea pe acolo, o admira.

– E frumoasă ca un cocoș de tablă, observase unul dintre consilierii orașului,

care ar fi vrut să se zică despre el că are gusturi artistice, dar numaidecât se grăbise să adauge:

Păcat că nu-i tot așa de folositoare! fiindu-i teamă să nu-l creadă lumea nepractic, ceea ce vă asigur că nu era.

– Vezi? De ce nu poți și tu să fii ca Prințul Fericit? întreba o mamă înțeleaptă pe băiețașul ei, care plângea cerând să-i dea luna. Prințului Fericit nici nu-i trece prin gând să plângă pentru așa ceva.

– Bine că mai e cineva fericit pe lumea aceasta, mormăia câte un deziluzionat, uitându-se la minunata statuie.

– Parcă-ar fi un înger! ziceau copiii de la cor când ieșeau din Catedrală, îmbrăcați în hainele lor de catifea roșie, cu șorturile albe ca zăpada.

– De unde știți voi? Ați văzut vreunul? întreba profesorul de matematică.

– Cum să nu, am văzut în vis, răspundeau copiii, și profesorul de matematică se încrunta și se uita la ei sever, fiindcă lui nu-i plăcea să știe că acești copii visează.

Într-o noapte, trecu pe deasupra cetății un Rândunel.

Prietenii lui plecaseră de șase săptămâni în Egipt, el însă rămăsese în urmă, fiindcă era îndrăgostit de o Trestie frumoasă. O întâlnise în primăvară, într-o zi când zbura de-a lungul râului după un bărzăun mare și galben și fusese așa de impresionat de talia ei subțire, încât se oprise numaidecât să-i vorbească.

– O să mă lași să te iubesc? o întrebase Rândunelul, căruia îi plăcea să intre de la început în materie, și trestia se înclinase adânc. Atunci el începuse să zboare de jur-împrejurul ei, atingând apa cu vârful aripilor și făcând tot felul de vâlurele ca de argint. Se chema că-i face curte, și lucrul acesta a ținut astfel toată vara.

– Ce atașament ridicol! ciripeau celelalte rândunici; n-are para chioară și rubezii cât păr în cap; și e drept că râul era plin de trestii. Pe urmă, când a venit toamna au zburat toate.

După ce pleacă ele, Rândunelul începu să se simtă singur și să se sature de *Doamna Visurilor* lui.

– Nu știe să lege două vorbe, zicea el, mi-e teamă că-i o ușuratică, fiindcă flirtează întruna cu vântul. Și e drept că de câte ori bătea vântul, Trestia îi făcea cele mai grațioase reverențe. Recunosc că e casnică, mai zicea el, dar când soțului îi place să voiajeze, n-are nici un haz ca soției să nu-i placă.

– Nu vrei să mergi încolo cu mine? o întrebă el într-un târziu dar Trestia dădu trist din cap. Era prea atașată de gospodăria ei, ca să-l urmeze.

– Te-ai jucat cu mine! strigă Rândunelul. Rămas bun! Am plecat spre Piramide! și zbură de acolo.

Zbură toată ziua și când se-ntunecă ajunse în cetate.

Unde aș putea poposi? își zise el. Sper că orașul a făcut oarecare pregătiri.

Și deodată a văzut statuia pe coloana ei înaltă.

– Am găsit! a strigat el plin de bucurie. E o poziție admirabilă și aer curat cât pof-

teși, și coborî de sus, tocmai între picioarele Prințului Fericit.

– Ce mai culcuș de aur, își zise el încetișor uitându-se împrejur și pregătindu-se de culcare; dar tocmai când să-și pună capul sub aripă, o picătură mare de apă a căzut pe el. Ce să fie asta? exclamă el. Nu văd nici un norișor pe cer, stelele strălucesc și totuși plouă. Ce mai climă în nordul acesta al Europei! Deodată a căzut încă o picătură.

– La ce folosește o statuie, dacă nu poate măcar să te apere de ploaie? zise el. Trebuie să-mi caut un horn ca lumea și se hotărî să zboare de acolo.

Dar până să-și desfacă aripile, o a treia picătură a căzut; se uită în sus și a văzut... Ah, ce a văzut?

Ochii Prințului Fericit erau plini de lacrimi și lacrimile curgeau în jos pe obraji de aur. Fața lui era așa de frumoasă în lumina lunii, încât micul Rândunel se simți cuprins de milă.

– Cine ești dumneata? zise el.

– Eu sunt Prințul Fericit.

— De ce plângi atunci? întrebă Rândunelul. M-ai udat tot.

— Când eram viu și aveam o inimă ome-nească, răspunse statuia, nu știam ce sunt lacrimile, fiindcă trăiam în Palatul de la Sans-Souci, unde întristarea n-are voie să intre. Toată ziua mă jucam cu prietenii mei prin grădini și seara conduceam dansul în sala cea mare. Împrejurul grădinilor mele se ridica un zid înalt, dar toate cele ce mă înconjurau erau așa de frumoase, încât nici nu-mi trecea prin gând să întreb ce era dincolo de el. Curtenii mei mă numeau Prințul Fericit și dacă plăcerea e fericire, e adevărat că eram fericit. Așa am trăit și așa am murit. Dar acum, după moarte, m-au suit aici, așa de sus, încât pot vedea toată mizeria și toată urâtenia cetății mele, și cu toate că inima mea e de plumb, nu pot decât să plâng. Ce? Nu e toată de aur? se miră Rândunelul în gândul lui, căci era prea politicoș ca să facă vreo observație personală cu glas tare.

— Departe de aici, continuă încet statuia, cu un glas muzical, departe de aici, într-o stradă, se află o căsuță sărăcăcioasă.

Unul dintre geamuri este deschis și prin el pot vedea o femeie care stă la o masă. Fața ei este slabă și ofilită, iar mâinile ei aspre și roșii sunt înțepate de ace, fiindcă este croitoreasă. Brodează flori de argint pe o rochie de mătase, pe care cea mai drăguță dintre domnișoarele de onoare ale Reginei vrea să și-o pună la viitorul bal de la palat. Într-un colț al odăii, pe un pat, băiețașul ei este bolnav. Are friguri, cere portocale și plânge fiindcă mama lui nu poate să-i dea decât apă. Rândunel, Rândunel, nu vrei să-i duci rubinul de la mânerul sabiei mele? Picioarele mele sunt înțepenite pe pedestal și nu pot să mă mișc.

— Sunt așteptat în Egipt, răspunse Rândunel. Prietenii mei zboară acum în susul și în josul Nilului și stau de vorbă cu florile de lotus. În curând se vor duce la culcare în mausoleul Regelui cel Mare. Regele însuși este acolo, în coșciugul lui zugrăvit. Este înfășurat în pânză galbenă și îmbălsămat cu mirodenii. Împrejurul gâtului are un șirag de mărgele verzi ca jadul, și mâinile lui parcă sunt frunze uscate.

LIBRIS | We know books
Rândunel, Rândunel, drag Rândunel, zise Prințul, nu vrei să stai cu mine o noapte și să fii mesagerul meu? Băiețașului îi e așa de sete și mama lui e atât de tristă!

– Nu prea-mi plac băieții, răspuse Rândunel. Astă-vară, cum mă așezam pe malul râului, erau doi obraznici de băieți ai morarului care aruncau numaidecât cu pietre în mine. Nu m-au nimerit niciodată, fiindcă noi, rândunelele, zburăm prea repede și mai ales eu, mă trag dintr-o familie vestită pentru agilitatea ei, dar totuși era o lipsă de respect.

Dar Prințul Fericit era așa de trist, încât micul Rândunel se întristă și el.

– E foarte frig aici, zise el, dar pot să stau o noapte cu dumneata ca să-ți fiu mesager.

– Îți mulțumesc, Rândunel, zise Prințul și Rândunel culese rubinul cel mare de la sabia Prințului și cu el în cioc zbură peste acoperișurile orașului.

A trecut pe lângă turnul Catedralei, unde erau sculptați îngerii de marmură albă. A trecut pe lângă palat și a auzit zgomotul muzicii

și al dansului. O fată frumoasă ieși în balcon cu iubitul ei.

– Ce minunate sunt stelele, zise el, și ce minunată e puterea dragostei!

– Sper că rochia mea o să fie gata pentru balul de la Curte, răspuse ea; am vorbit să mi-o brodeze cu flori de argint, dar croitoresele acestea sunt așa de leneșe.

A trecut apoi pe deasupra râului și a văzut felinarele atârând la catargele corăbiilor.

A trecut peste ghetou și a văzut pe evreii bătrâni tocmindu-se unii cu alții și cântărind banii în balanțe de aramă. Ajunse, în sfârșit, la căsuța cea umilită și se uită pe fereastră. Băiatul se învârtea în pat, chinuit de friguri și mama adormise biruită de ostenală. A sărit înăuntru și puse rubinul cel mare pe masă, lângă degetarul femeii. Pe urmă, zbură împrejurul patului, răcorind fruntea băiatului cu aripile sale.

– Ce răcoare mi-e, zise băiatul, se vede că mă fac bine, și adormi.

Rândunel zbură înapoi la Prințul Fericit și-i povesti ce făcuse.

– Ce să fie asta? se miră el. Cu toate că timpul nu s-a mai încălzit, mie nu mai mi-e frig.

– Aceasta-i fiindcă ai făcut o faptă bună, zise Prințul, și Rândunelul a căzut pe gânduri și pe urmă a adormit, fiindcă de câte ori se gândea, el adormea.

Cum se făcu ziuă, zbură la râu și făcu o baie.

– Ce fenomen remarcabil, zise profesorul de ornitologie, care tocmai trecea pe pod. O rândunică iarna! și scrise un articol lung asupra cazului, în ziarul local. Toată lumea vorbea despre el, căci era plin de vorbe ciudate pe care nimeni nu le înțelegea.

– Astă-seară plec în Egipt, zise Rândunelul și perspectiva aceasta îl umplea de veselie. Vizită toate monumentele publice și a stat mult timp pe vârful clopotniței. Oriunde se ducea, vrăbiile ciripeau și-și spuneau una alteia:

– Ce străin distins! Astfel petrecu de minune.

Când se ridică luna, zbură la Prințul Fericit.

– N-aveți vreun comision pentru Egipt? îi strigă el. Tocmai plec.

– Rândunel, Rândunel, zise Prințul, nu vrei să mai stai o noapte cu mine?

– Sunt așteptat în Egipt, răspuse Rândunelul. Măine, prietenii mei o să zboare spre Catedrala a doua. Hipopotamul doarme acolo printre trestii și pe un tron înalt de granit stă zeul Memnon. Toată noaptea se uită la stele și când luceafărul de ziuă se arată, scoate un strigăt de bucurie și pe urmă tace. La amiază leii galbeni vin la marginea apei să se adape. Ei au ochii ca niște smaralde verzi și răgetul lor e mai tare decât mugetul cascadei.

– Rândunel, Rândunel, zise Prințul, colo departe, peste cetate, eu văd un băiat tânăr într-o mansardă. El se reazemă de un pupitru acoperit cu hârtii și într-un pahar, lângă el, este un mănunchi de viorele uscate. Părul lui este negru și creț, buzele îi sunt roșii ca rodia, iar ochii lui sunt mari și plini de visuri. El se căznește să sfârșească o piesă pentru Directorul Teatrului, dar îi este